leks ümber korraldada nii, et 3-klassiline reaalkool valmistaks ette elule ning 5- — 6-klassiline gümnaasium eeskätt ülikoolile. Reaalkoolist gümnaasiumi üleminek oleks võimalik ainult kuni II kl. lõpuni. Selle kava puuduseks peeti, et ta reaalkooli näol toob meie koolisüsteemi umbtänava, kust enam edasi ei pääse. Säärast ettevalmistust elule peeti illusoorseks, kuna 3-klassilise reaalkooli lõpetajad elus ei suudaks võistelda gümnaasiumi lõpetajatega, keda niikuinii on külluses olemas. Paralleelselt E. Kultuurisõpr. Koondisega töötas keskkooli reformi küsimuste kallal Tallinna gümnaasiumi direktor (praegune haridus- ja sotsiaalminister) N. K a n n. Tema kava järgi oleks diferentseerumine alanud pärast IV õppeaastat. Need, kes edasi õppida ei kavatse, jätkaksid 2 a. jooksul õppimist algkoolis, teised aga siirduksid 4-klassilisse p r o g ü m n a a s i u m i ja sealt hiljem, pärast põhjalikku selektsiooni, 4-klassilisse g ü m n a a s i u m i. Selle kava vastu olid ühtluskooli pooldajad, eriti algkooliõpetajad, kuna see oleks lõhkunud praeguse 6-klassilise algkooli, muutes selle 2 viimast klassi paariate kooliks. Kolmanda ja, huvitav, et kõige demokraatlikuma, kava esitas keskkoolidirektorite kogu, pooldades keskkooli rajamist 6-klassilisele algkoolile, kuid nii, et keskkool, olles 6-klassiline, jaguneks kaheks kontsentriks, kumbki 3 klassiga. Ülemineku alamast kontsentrist kõrgemasse võiks toimuda mõnesugune selektsioon.

Neil kavadel olid igaühel oma pooldajad ja vastased; ei puudunud aga ka neid, kes püüdsid kaitsta keskkooli ta praegusel kujul, vähemalt hoiatasid ülepeakaela uuenduste eest (sellele seisukohale asus ms. E. Õpet. Liidu keskkoolitoimk. juhatus). Haridus- ja Sotsiaalministeerium H. K u k k e juhtimisel ühines

Eesti kroonika 1933, lk. 62